

пало, садило, плевило, поливало цвѣтята. Разхубавѣла царската градина.

Една вечеръ момчето нагрѣло тритѣ косѣма. Тозчасъ дотърчало кончето. Момчето облѣкло златнитѣ дрехи, яхнало кончето и цѣла нощъ препускало изъ градината.

Чакъ на присѣмване то съблѣкло златнитѣ дрехи, привързало ги на седлото и изпратило кончето.

Момчето си мислило, че никой не го видѣлъ. Ала царската дъщеря цѣла нощъ го гледала отъ прозореца на двореца.

На сутринята всички видѣли изпотѣпканата градина. Видѣлъ я и царьтъ. Попиталъ момчето:

— Кой изтѣпка градината?

— Незнаенъ, царю честити.

— Незнаенъ ли? — викналъ царьтъ. — Скоро да се махашъ отъ очитѣ ми!

И царьтъ изпждилъ момчето.

Ала царската дъщеря по цѣлъ день и по цѣла нощъ плачела за младия градинарь. Искала да се омжжи за него. А царьтъ не давалъ да му се издума.

Царската дъщеря плакала, плакала, — поболила се отъ мжка по момѣка. Най-после царьтъ я повикалъ при себе си. Рекълъ ѝ:

— Дъще, не вѣрвахъ, че толкова ще изглупѣешъ. Свършиха ли се царскитѣ синове, та ис-

кашъ за простъ градинарь да се омжжишъ? Но щомъ не можешъ да живѣешъ безъ него, вѣнчайте се. Ала никога не се вестявайте предъ очитѣ ми!

Царската дъщеря се омжила за младия градинарь.

Царьтъ оставилъ младитѣ да живѣятъ въ една стаичка подъ стѣлбата.

Минало се що се минало, царьтъ трѣгналъ да се бие срещу други царъ.

Незнаенъ възседналъ едно кучо магаре и го подкаралъ изъ пѣтя, дето минавала войската. Като стигналъ до едно блато, той вкаралъ магарето въ тинята. То затънало и не можело да се помръдне.

Кой какъ минѣлъ край царския зетъ, все думалъ:

— „Ехе, и ти съ твоеото магаре ще помогнешъ на царя, че никой нѣма да те види!“

Незнаенъ седѣлъ върху магарето и нищо не отвърщалъ.

Като отминали всички, Незнаенъ нагрѣлъ тритѣ косѣма. Кончето начаса дотърчало. Той облѣкълъ златнитѣ дрехи, яхналъ кончето и полетѣлъ къмъ бойното поле.

Въ разгара на боя противникитѣ нападнали царя и а-а да го убиятъ. Но тъкмо въ тоя мигъ долетѣлъ като хала младъ конникъ, развъртѣлъ златна сабя,